

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **T. N. D.**, zast. JUDr. Jaromírem Jeřábkem, advokátem se sídlem Rychnov Nad Kněžnou, Staré Náměstí 67, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2012, čj. 3335/1.30/12/14.3, t a k t o :

- I. V řízení přerušeném usnesením ze dne 9. ledna 2014, čj. 31 A 1/2013-27, se p o k r a č u j e .
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2012, čj. 3335/1.30/12/14.3, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 9.800,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Jaromíra Jeřábka, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 3. 8. 2012, čj. 7211/8.30/12/14.3, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 17. 5. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně žalobce na adrese Mírové náměstí 267, Týniště nad Orlicí, kontrolu v rozsahu ustanovení § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), se zaměřením na skutečnost, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce nebo zda fyzická osoba nevykonává nelegální práci. Kontroloři zjistili, že zde pro žalobce vykonává pracovní činnost J. N., jejíž práce spočívala v tom, že hlídala provozovnu, příp. nabízela zboží zákazníkům, a to bez uzavřeného pracovního vztahu. Žalobce k tomu kontrolorům sdělil, že J. N. zaměstnává asi po dobu ½ roku, cca 2-3 hodiny denně a že za práci dostává odměnu okolo tisíce korun nebo také slevu na zboží.

Žalovaný uvedl, že výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 24. 5. 2012, čj. 5475/8.71/12/15.2, se kterým byl žalobce seznámen a jehož stejnopis téhož dne převzal. Svého práva požádat o přezkoumání protokolu nevyužil, následně dne 29. 5. 2012 však doručil inspektorátu práce doplnění protokolu ze dne 25. 5. 2012, ve kterém vysvětluje, proč s J. N. neuzavřel pracovní smlouvu. Uvedl i to, že po provedené kontrole uzavřel se jmenovanou dohodu o pracovní činnosti a žádal o přihlédnutí k jeho chybnému pochopení zákoníku práce.

Oznámením ze dne 25. 6. 2012 zahájil inspektorát práce se žalobcem správní řízení a nařídil ústní jednání. To se uskutečnilo dne 16. 7. 2012. Při něm bylo provedeno dokazování listinnými důkazy a žalobce uvedl, že paní N. u něj pracovala od února vždy v pondělí a pátek, výjimečně v jiné dny, někdy uklízí, nabízí zboží, prodává. Za vykonanou práci dostává přibližně 1.000,- Kč za měsíc, smlouva uzavřena nebyla, paní Nováková byla přijata na zkoušku, od května je smlouva sepsána.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem inspektorátu práce, že žalobce je vinen ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil J. N. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, a to nejméně dne 17. 5. 2012, kdy vykonávala závislou práci – hlídání provozovny a nabízení zboží v jeho provozovně. Svým jednáním tedy porušil ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), dle něhož závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že žalobce se při ústním jednání dne 16. 7. 2012 vyjádřil v českém jazyce, protokol si přečetl a podepsal, a to aniž by vznesl námitku, že česky nerozumí. Proto označil za účelovou jeho námitku, že formulář „poskytnutí informací“ a protokol o výsledku kontroly podepsal, aniž by mu rozuměl, navíc když i sám písemně doplnil protokol o výsledku kontroly.

Za účelové označil žalovaný i tvrzení žalobce v odvolání o tom, že měl uzavřenou ústní dohodu o provedení práce, neboť jak v průběhu kontroly, tak v průběhu celého správního řízení takovou skutečnost neuvedl. K jeho tvrzení, že J. N. vykonávala závislou práci v režimu smlouvy o dílo, poukázal na ustanovení § 3 zákoníku práce, z něhož vyplývá, že závislá práce může být vykonávána výlučně

v základním pracovněprávním vztahu, jímž je pracovní poměr či pracovní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Žalovaný uzavřel, že při stanovení výše pokuty postupoval inspektorát práce v souladu se zákonem, když v odůvodnění rozhodnutí uvedl hodnotící kritéria pro ukládanou pokutu. Uvedl, že řádně zhodnotil osobní a majetkové poměry žalobce, závažnost a způsob spáchání správního deliktu a za přitěžující okolnost považoval skutečnost, že žalobce umožnil výkon nelegální práce v delším časovém období – nejméně 4 měsíce. Pokutu uložil na samotné spodní hranici zákonné sazby, přičemž zákon neumožňuje uložit pokutu nižší, ani možnost upuštění od uložení sankce. Žalovaný poznamenal, že z pozice správního orgánu (orgánu výkonné moci) není příslušný hodnotit vůli zákonodárce vyjádřenou formou zákona.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí inspektorátu práce.

Předně nesouhlasil s argumentací žalovaného k jeho odvolací námitce, že při podpisu formulář „poskytnutí informací“ a protokolu o výsledku kontroly nerozuměl tomu, co podepisuje. Odkaz žalovaného na dikci ustanovení § 31 odst. 8 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, dle jeho názoru směřuje zcela jinam, což souvisí právě s přítomností např. paní Novákové na prodejně. Poučen ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl až dne 16. 7. 2012, ve zmíněném protokolu ze dne 24. 5. 2012 (a nikoliv 25. 5. 2012) není o poučení dle zmíněného ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu žádná zmínka. Písmo doplnění protokolu není z velké části žalobce a k doplnění byl vyzván jen v části 1. - identifikační údaje kontrolované osoby vždy jednotlivě ke každému údaji (zde vyplňte jméno apod.). Rozhodně však žalobce českému psanému textu nerozumí.

Žalobce uvedl, že měl s paní N. uzavřenou dohodu o provedení práce, což odpovídá ustanovení § 3 zákoníku práce, neboť tato dohoda je jednou z forem dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Připustil, že již v odvolání přiznal nedostatek spočívající v chybějící písemné formě dohody, když postupoval v dosavadní praxi a nezaregistroval změnu ustanovení § 77 zákoníku práce provedenou novelou zákoníku práce zákonem č. 347/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011. Tvrdí tedy, že paní N. zaměstnával v režimu závislé práce, pracovala jen nárazově, šlo o důchodkyni a její odměna odpovídala rozsahu a složitosti práce. Z odměny v takové výši přitom není třeba platit jakékoliv odvody.

Pokud jde o výši pokuty, je žalobci známo, že její 250.000,- Kč stanoví zákon jako minimální. Vytýká správnímu orgánu, že jednal proti smyslu a duchu zákona o zaměstnanosti postihovat skutečnou nelegální práci „na černo“, tedy celotýdenní práci bez placení pojistného a daně a odměňování z „peněz mimo účetnictví“. Nic z toho se však neprokázalo a v jeho případě jde o likvidační záležitost.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce žalobce ohledně neznalosti českého jazyka doplnil ke své argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce podniká na území České republiky již 18 let a lze tedy důvodně předpokládat, že českému jazyku rozumí. Poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně dospěl závěru, že správní orgán je ve správním řízení povinen ustanovit účastníku řízení tlumočníka jen tehdy, požádá-li o

to účastník řízení. Kdyby žalobce v rámci kontroly prohlásil, že neovládá český jazyk, byl by mu tlumočník ustanoven. To však neučinil. K výši pokuty žalovaný dodal, že žalovaný ani inspektorát práce jako orgány moci výkonné nejsou příslušné rozhodovat o ústavnosti zákonem stanovené minimální výše sankce, to přísluší pouze Ústavnímu soudu. Nadto nejsou ani subjekty oprávněnými podat návrh na zrušení části zákona.

Řízení o žalobě proti shora identifikovanému rozhodnutí žalovaného bylo přerušeno usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 9. 1. 2014, čj. 31 A 1/2013-27. Důvodem bylo vyčkání výsledku řízení vedeného před Ústavním soudem ohledně návrhu na vyslovení protiústavnosti části ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně části na konci tohoto ustanovení znějící „nejméně však ve výši 250.000 Kč“), a to pro jeho rozpor zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval totiž žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti byla stanovena částka 250.000,- Kč jako sankce nejnižší možná.

Zmíněné řízení před Ústavním soudem bylo již skončeno, a to nálezem ze dne 9. září 2013, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 (dostupným na www.nalus.cz), kterým tento soud ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně zmíněnou část ustanovení dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů zrušil. Nález pak byl ve Sbírce zákonů vyhlášen dnem 20. října 2014 pod č. 219/2014 Sb. Tím odpadl důvod přerušení řízení a bylo v něm pokračováno.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání za podmínek uvedených v ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 17. 5. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně žalobce kontrolu se zaměřením na dodržování pracovněprávních předpisů. V provozovně byla kontrolory zastížena i paní J. N. Inspektoři v rámci kontroly sepsali listinu nazvanou jako záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, v němž zaznamenali mimo jiné její odpovědi na dotazy inspektorů, konkrétně, že pro žalobce vykonává práci 2 až 3 hodiny denně dopoledne (cca od 9 do 11 hodin) nepravdělně, asi ½ roku, nabízí zboží a hlídá provozovnu, že není žádná smlouva a že odměnu dostává něco přes 1.000,- Kč za měsíc nebo také slevu na zboží. Současně inspektoři sepsali listinu nazvanou jako poskytnutí informací kontrolovanou osobou (žalobcem), který uvedl, že s J. N. nemá sjednán žádný písemný pracovněprávní vztah, pracuje u něho cca 2 až 3 hodiny denně asi po dobu ½ roku, hlídá prodejnu, příp. nabízí zboží.

Výsledky kontroly shrnul inspektorát práce v protokolu o výsledku kontroly sepsaném dne 24. 5. 2012, čj. 5475/8.71/12/15.2. S ním byl žalobce seznámen a téhož dne převzal jeho stejnopis. Následně žalobce ve svém podání ze dne 25. 5. 2012 nazvaným „doplnění protokolu“ uvedl, že byl přesvědčen, že vzhledem k částce, kterou paní N. vyplácel měsíčně za hlídání provozovny, žádnou pracovní smlouvu v písemné podobě nepotřebuje. Po provedení kontroly s ní však okamžitě dnem 18. 5. 2012 uzavřel písemnou dohodu o pracovní činnosti.

Oznámením ze dne 25. 6. 2012 zahájil inspektorát práce se žalobcem správní řízení a dne 16. 7. 2012 se uskutečnilo ústní jednání, při kterém bylo provedeno dokazování shromážděnými listinami. Žalobce se při jednání vyjádřil ke zjištěným skutečnostem, uvedl, že J. N. u něho pracovala od února, vždy v pondělí a v pátek, výjimečně i v jiné dny, někdy uklízí, nabízí zboží a prodává. Za vykonanou práci dostává přibližně 1.000,- Kč za měsíc. Smlouva uzavřena nebyla, jmenovaná byla přijata na zkoušku, od května je již smlouva sepsána.

Dne 3. 8. 2012 vydal inspektorát práce rozhodnutí čj. 7211/8.30/12/14.3, v němž dospěl k závěru, že žalobce je vinen ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil J. N. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť podle zjištění inspektorů inspektorátu práce nejméně dne 17. 5. 2012 vykonávala J. N. závislou práci – hlídání provozovny a nabízení zboží v provozovně kontrolované osoby (žalobce). Svým jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 3 zákoníku práce, dle něhož závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu práce žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle zmíněného ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona bylo možno (dle znění zákona v rozhodnou dobu) za uvedený správní delikt uložit pokutu do 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč.

V posuzovaném případě inspektorát práce uložil žalobci pokutu ve výši 250.000,- Kč s konstatováním, že tak učinil v souladu s platnou právní úpravou na nejnižší možné hranici zákonné sazby. Učinil tak tedy na základě té části ustanovení, která byla shora citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 shledána jako rozporná s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a současně dnem vyhlášení nálezu zrušena. Krajský soud proto napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu musel zrušit pro nezákonnost.

Další spornou záležitostí mezi účastníky byla otázka samotného posouzení, zda se žalobce dopustil předmětného správního deliktu, tj. zda bylo prokázáno, že umožnil J. N. výkon nelegální práce.

Zákon o zaměstnanosti definuje v ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 nelegální práci jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na ustanovení § 2 zákoníku práce. Toto ustanovení definuje závislou práci ve svém odstavci prvním tak, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. V odstavci druhém citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Dle ustanovení § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za základní pracovněprávní vztahy se přitom považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti.

Z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (tj. zejména s požadavkem zákonnosti a souladu s veřejným zájmem). Z ustanovení § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona vyplývá povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Pokud nejde o zákonem stanovený závazný podklad, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

Z listin založených ve správním spise je zřejmé, že žalobce vysvětlení přítomnosti J. N. v jeho provozovně (zejména četnost této její přítomnosti) v odvolání oproti jeho předchozím tvrzením při kontrole, při ústním jednání dne 24. 5. 2012 a v písemném podání ze dne 25. 5. 2012, podstatně změnil s odůvodněním, že ne zcela dobře ovládá český jazyk. Byť se odpovědi J. N. v den kontroly na dotazy inspektorů v zásadě shodují s původním tvrzením žalobce (z čehož pak oba správní orgány pro své závěry vycházely), za situace, kdy žalobce svoje původní tvrzení změnil, bylo na místě doplnit dokazování o její svědecký výslech. Záznamem nebo zápisem, ve kterém je zaznamenáno podání vysvětlení určité osoby, totiž ve správním řízení plnohodnotnou svědeckou výpověď nahradit nelze. S ohledem na to, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, musí správní orgán vinu žalobce (tj. že se v tomto případě skutečně jednalo o zastřený pracovněprávní vztah) prokázat mimo rozumnou pochybnost.

Z řízení tedy za popsané situace vyplynula určitá pochybnost, kterou se správní orgány nepokusily nijak odstranit. Na nich však je, aby se se všemi rozpory řádně a dostatečně vypořádaly a ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodování.

Pokud pak jde o samotné tvrzení a námitku žalobce, že neumí dostatečně česky (a proto při jednání s inspektory všemu neporozuměl), krajský soud k tomu ve stručnosti uvádí následující.

Dle § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském. Dle odst. 3 téhož ustanovení každý, kdo prohlásí, že neovládá

jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při žádném úkonu o přítomnost tlumočníka nepožádal, se správními orgány komunikoval v češtině, dokonce ani při ústním jednání dne 16. 7. 2012, nic v tomto směru neuvedl. Teprve poprvé v odvolání podaném prostřednictvím jím zvoleného zástupce uvedl, že všemu neporozuměl, neboť dostatečně neovládá český jazyk. Pokud však účastník řízení neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se jednání vede, a tato skutečnost nevyplývá z obsahu správního spisu, a to v tomto případě skutečně nevyplývalo, není tím jeho právo na přítomnost tlumočníka porušeno, a to ani ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Správním orgánům tedy nelze důvodně vytýkat, že mu neustanovily tlumočníka.

Shora uvedené důvody vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení a vrácení věci žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu), k tomu má nárok na úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. listopadu 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu